

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) R. Š., b) D. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) V. H., 2) Z. Z., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2007, č. j. 57 Ca 134/2006 – 109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků, ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 23. 4. 2003 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2003, č. j. ŽP/425/03, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň – Jih (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 12. 1999, č. j. ŽP/1471/99, kterým bylo uděleno panu V. H. povolení ke zřízení vodohospodářského díla, a to domovní čistírny odpadních vod typu Microclar DČ 4, včetně kanalizační přípojky PVC 150 mm v délce 36 m na pozemcích č. p. 181/16, 181/12, 118/12, 118/13 v katastrálním území Čížice, vyústějící do Čížického potoka ve správě Lesů České republiky; současně uvedený správní úřad stanovil podmínky povolení.

Žalobci v žalobě namítali, že žalovaný správní orgán a stavební úřad se v průběhu stavebního řízení dopustily celé řady závažných chyb, které měly za následek nezákonnost rozhodnutí o povolení výše uvedené stavby. Podle žalobců porušily ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť v řízení nepostupovaly v souladu se zákony a jinými právními předpisy a porušily zejména ustanovení § 4 odst. 2 téhož zákona o rovnosti procesních práv všech účastníků řízení, když se žalobci nejednaly jako s účastníky řízení, v důsledku čehož jim nedaly příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně

hájit. Žalovanému i stavebnímu úřadu vytýkají, že se nesprávně vypořádaly s otázkou účastenství žalobců v původním stavebním řízení. Žalobci poukázali na skutečnost, že jejich nemovitosti se nacházejí v takovém sousedství navrhované stavby, které zakládá podmínku jejich účastenství ve stavebním řízení; domovní čistírna odpadních vod se nachází na druhé straně ulice a odvádění předčištěných odpadních vod je řešeno potrubím uloženým v přímo sousedícím pozemku v těsné blízkosti stavby jejich rodinného domu. Žalobci tak mají za prokázané, že při provádění stavby došlo k dotčení jejich vlastnického práva tím, že stavba potrubí byla původně provedena i na jejich pozemku a že dochází k jejímu vlivu na stav rodinného domu žalobců. Tím splňují obě podmínky účastenství ve stavebním řízení zakotvené v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). S ohledem na skutečnost, že se žalobci nebylo jednáno jako s účastníky stavebního řízení, nemohli uplatnit námitky, které uvádí v žalobě. Žalovaný neposkytl žalobcům právní ochranu, spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a vrácení mu této věci k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. Žalobci proto v přezkumném řízení soudním navrhovali, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň – Jih ze dne 1. 12. 1999, č. j. ŽP/1417/99, a věc vrátil Městskému úřadu Přeštice, odboru životního prostředí k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 30. 11. 2004, č. j. 58 Ca 55/2003 – 50, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro její nepřípustnost. Připomněl povinnost soudu zkoumat nejdříve podmínky řízení, mezi něž je třeba zařadit i přípustnost žaloby ve smyslu ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) téhož zákona. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, ačkoliv po formální stránce vykazuje znaky rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobcům již v souvislosti s předmětným stavebním řízením žádná veřejná subjektivní práva ani povinnosti nenáležely; napadené rozhodnutí proto nemohlo do těchto práv a povinností žalobců zasáhnout. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že stavební řízení je skončeno nabytím právní moci stavebního povolení, které je rozhodnutím, jímž se zasahuje do veřejných subjektivních práv nejen stavebníka, ale i dalších účastníků stavebního řízení vymezených v § 59 stavebního zákona. Účastníci stavebního řízení se mohou domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv a povinností pouze způsobem a ve lhůtách stanovených stavebním zákonem a správním řádem. Tzv. opominutý účastník stavebního řízení, tj. účastník, kterému svědčí právo účastenství podle § 59 stavebního zákona, ale s nímž správní orgán nejednal jako s účastníkem řízení a z toho důvodu mu ani stavební povolení neoznamoval, nemůže podat odvolání proti stavebnímu povolení. Odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 54 odst. 2 správního řádu), a proto opominutému účastníkovi nepočne běžet lhůta k podání odvolání. Soud připomněl ustanovení § 52 odst. 1 správního řádu, podle něhož rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat, je v právní moci. Jelikož v dané věci bylo rozhodnutí oznámeno všem účastníkům stavebního řízení, se kterými správní orgán jako s účastníky řízení jednal, nebylo zde jiné osoby oprávněné podat proti němu odvolání, a proto stavební povolení nabylo právní moci dne 22. 12. 1999 uplynutím odvolací lhůty ode dne oznámení rozhodnutí takovému účastníkovi řízení. Odvolání opominutého účastníka je vždy posuzováno podle § 60 správního řádu (jak učinil žalovaný), tedy zejména z toho pohledu, zda není dán důvod pro obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, resp., zda nebyla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení. Obnovu řízení lze povolit nebo nařídít nejdéle do tří let od právní moci rozhodnutí, po uplynutí této lhůty pouze tehdy, bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem (§ 63 odst. 3 a 4 správního řádu). Žalobci spáchání trestného činu nenamítali. Soud dovodil, že opominutému účastníkovi stavebního řízení tak svědčí právo domáhat se ochrany svých veřejných subjektivních práv a povinností pouze ve lhůtě 3 let ode dne nabytí právní moci stavebního povolení, když tato lhůta je zákonem stavena především v zájmu právní jistoty všech subjektů, jichž se správní rozhodnutí dotýká. I když žalobci podali odvolání necelý měsíc před uplynutím uvedené lhůty

k povolení nebo nařízení obnovy řízení, bylo napadené rozhodnutí vydáno až 17. 2. 2003, tedy po uplynutí objektivní lhůty a v době, kdy žalobcům právo domáhat se ochrany svých veřejných subjektivních práv již nenáleželo. Žalobci se tudíž podle krajského soudu domáhali žalobou zrušení úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba musela být proto jako nepřipustná odmítnuta, aniž by se soud musel věcně zabývat žalobními body. Krajský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků, stejně jako žádná z osob zúčastněných na řízení, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodl též, že se žalobcům vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč.

Proti všem výroky napadeného usnesení podali žalobci včas kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Žalobci namítali zkrácení na hmotných právech, k nimž došlo povolením stavby, jež je hrubým zásahem do jejich vlastnických práv, neboť ovlivňuje stavebně – technický stav a užívání jejich rodinného domu. Namítali též dotčení na procesních právech a v této souvislosti připomínali, že pokud správní řád výslovně stanoví těm z účastníků, s nimiž správní orgán v řízení nejednal, ač k tomu byl povinen, lhůtu k podání odvolání (§ 54 odst. 3) pak to není jeho nedostatkem, ale záměrem, který nelze obcházet. Naopak je jím založen zájem zákonodárce na právní jistotě všech účastníků řízení, tedy i těch, které správní orgán v důsledku nesprávného úředního postupu opomenul. S tvrzením krajského soudu, že „tzv. opominutý účastník stavebního řízení nemůže podat odvolání proti stavebnímu povolení“ je v rozporu s § 54 odst. 3 správního řádu, které dává příležitost k aktivní ochraně hmotných práv těm účastníkům řízení, s nimiž správní orgán v původním řízení nejednal, ač k tomu byl povinen. Je rovněž v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož mají všichni účastníci, tedy i tzv. opominutí, v řízení rovná procesní práva a povinnosti. Jestliže tedy žalobcům nebylo stavební povolení vůbec oznámeno, mají k ochraně svých práv k dispozici citované ustanovení, které jim umožňuje se proti stavebnímu povolení odvolat. Žalobcům bylo stavební povolení oznámeno až dne 18. 11. 2002, kdy jim bylo předáno vedoucí stavebního úřadu. Teprve tímto dnem bylo stavební povolení doručeno všem účastníkům stavebního řízení podle § 69 odst. 1 stavebního zákona a následujícího dne proto počala žalobcům plynout odvolací lhůta. Pokud žalobci podali odvolání 27. 11. 2002, jednalo se odvolání podané oprávněnými osobami a podané včas. Proto i stavební úřad se žalobci jednal jako s účastníky řízení a jejich odvolání jako takové vyřídil. Žalované rozhodnutí je tudíž rozhodnutím napadnutelným ve správním soudnictví podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek (správně usnesení – pozn. NSS) Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 8. 2006 usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004, č. j. 58 Ca 55/2003 – 50, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že není sporu o tom, že rozhodnutí žalovaného, které žalobci napadli žalobou, má výhradně procesní povahu a klíčovou otázkou je, zda takovéto rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu či nikoliv. Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., z jehož dikce je zřejmé, že soudnímu přezkumu podléhají všechna rozhodnutí, jimiž se zasahuje do právní sféry žalobce, pokud není dána výslovná kompetenční výluka. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací krajského soudu založenou do značné míry na úvaze, že rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobců, sice vykazuje po formální stránce znaky rozhodnutí, není však rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. této kvalifikace pozbýlo proto, že opominutému účastníkovi svědčí právo domáhat se ochrany svých veřejných subjektivních práv a povinností pouze ve lhůtě tří let ode dne nabytí právní moci stavebního povolení, přičemž odvolání žalobců, jakožto opominutých účastníků řízení, které lze posuzovat podle § 60 správního řádu zejména z toho pohledu, zda není dán důvod pro obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního

řádu, resp. zda nebyla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, bylo sice stěžovateli podáno necelý měsíc před uplynutím výše uvedené objektivní lhůty k povolení nebo nařízení obnovy řízení, napadené rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno až 17. 2. 2003, tedy po uplynutí uvedené lhůty a v době, kdy žalobcům právo domáhat se ochrany svých veřejných subjektivních práv a povinností již nenáleželo. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nejprve poukázal na vývoj judikatury týkající se přezkumu rozhodnutí procesní povahy a na § 65 odst. 2 s. ř. s., obsahující procesní legitimaci pro osoby, které se staly účastníky řízení před správním orgánem, ale nemohou žalobu podat podle § 65 odst. 1 s. ř. s. právě pro neexistenci hmotného „práva“; ovšem byly zkráceny na právech procesních (která jim náležejí z titulu účastenství v řízení před správním orgánem), a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že vymezení účastenství ve správním řízení (§ 14 správního řádu) je širší než konstrukce žalobní legitimace ve správním soudnictví (podle § 65 odst. 1 s. ř. s.), odhlédne-li se již vůbec od toho, že žalobcem ve správním soudnictví se lze stát jen projevem vůle, účastníkem řízení před správním orgánem i bez projevu vůle nebo proti ní (řízení sankční), a nebo jen i důsledkem zákonné úpravy (např. stavební řízení). Skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal. Stane-li se někdo účastníkem správního řízení, resp. tvrdí, že byl jako účastník správního řízení správním orgánem opomenut, může v něm pak volně svá práva účastníka (včetně procesních) uplatnit a jsou-li tato práva porušena (nebo - přesněji - tvrdí-li to takový účastník) způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí, může se domáhat také žalobou ochrany u správního soudu. Takové tvrzení tedy zakládá žalobní legitimaci, opírající se o ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že bylo-li předmětem odvolacího řízení správního orgánu zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, resp. pro opožděnost, protože ve lhůtě zákonem stanovené o něm odvolací orgán nerozhodl podle § 60 správního řádu, může se žalobce účinně dovolávat zkrácení svých práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. pouze v tom rozsahu, v jakém žalovaný rozhodl, tedy tvrdit, že odvolání bylo podáno přípustně, resp. včas. Jen v tomto rozsahu je soud oprávněn rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Námitky směřující do věci samé účinně uplatnit nemůže, neboť se nemůže dovolávat a tvrdit zkrácení práv ve smyslu § 65 s. ř. s. skutečnostmi, o nichž žalovaný správní orgán vůbec nerozhodoval. Nejvyšší správní soud uvedl, že předmětem sporu při soudním přezkoumání v dané věci je pouze to, zda žalobci podané odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň – Jih, referátu životního prostředí, jako tehdy věcně a místně příslušného speciálního stavebního úřadu, ze dne 1. 12. 1999, č. j. ŽP/1417/99, bylo z hlediska jeho včasnosti, včetně možnosti použít k přezkoumání režimu ust. § 60 správního řádu, tak i z hlediska toho, zda bylo podáno osobami oprávněnými, (s nimiž sice správní úřad nejednal s účastníky řízení, avšak učinit tak měl) přípustné či nikoliv. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Krajský soud v Plzni neprávem posoudil žalobu jako nepřipustnou podle § 68 písm. e), event. § 70 písm. a) s. ř. s., a jako takovou ji odmítl. Soud neměl přistoupit k odmítnutí návrhu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale měl se zabývat zákonností postupu žalovaného podle § 60 správního řádu při rozhodování o odvolání podaném stěžovateli ve správním řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 26. 1. 2007, č. j. 57 Ca 134/2006 – 109, rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2003, č. j. ŽP/425/03, zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení, uložil žalovanému zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 2000 Kč a o kasační stížnosti ve výši 6350 Kč a rozhodl dále, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Poukázal na znění ustanovení § 60 správního řádu a na § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a konstatoval, že mezi účastníky bylo sporné, zda žalobci jako vlastníci rodinného domu č. p. 60 nacházejícího se na pozemku p. č. 65 v k. ú. Čižice jsou účastníky stavebního řízení o povolení domovní čistírny odpadních vod včetně kanalizační přípojky o délce 36 m na pozemcích p. č. 181/16, 181/12, 118/12, 118/13 vše v k. ú. Čižice,

za situace kdy kanalizační přípojka byla plánována ve vzdálenosti 1,2 m od rodinného domu žalobců a měla být umístěna v nezámrzové hloubce, což vyplývá z projektové dokumentace. Krajský soud konstatoval, že žalovaný svůj závěr o tom, že žalobci nebyli účastníky stavebního řízení založil na třech skutečnostech, kterými jsou: 1) vedení odpadu domovní čistírny odpadních vod, který má charakter podzemní stavby, obecně nemá přímé vlivy na okolní pozemky, 2) vedení odpadu bylo podle projektové dokumentace situováno mimo pozemky ve vlastnictví žalobců, tudíž neměla být přímo dotčena ani vlastnická práva žalobců, 3) projektová dokumentace stavby byla vypracována oprávněnou osobou a měření Okresní hygienické stanice provedeným v únoru 2002 nebylo překračování hodnot hladiny hluku prokázáno. Tento závěr žalovaného však podle krajského soudu není správný, neboť stavební zákon nevychází z toho, že účastníkem stavebního řízení je pouze ten, kdo v konečném důsledku bude přímo dotčen na svých právech, nýbrž účastníkem stavebního řízení je ten, kdo může být stavebním povolením přímo dotčen. K účastenství ve stavebním řízení podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona postačuje pouhá možnost přímého dotčení práv a proto je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich nemohou být za žádných okolností stavebním povolením přímo dotčena. V posuzovaném případě s ohledem na vzdálenost rodinnému domu žalobců od kanalizační přípojky (1,2 m) a nutnost umístit kanalizační přípojku do nezámrzové hloubky není možné nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že vlastnická nebo jiná práva žalobců k pozemkům a stavbám na nich nemohou být za žádných okolností stavebním povolením přímo dotčena. Pouhá možnost přímého vlivu zcela postačuje k účastenství žalobců ve stavebním řízení. Stejně tak, pokud jde o námitku hlučnosti stavby, nelze s ohledem na blízkost stavby kanalizační přípojky od rodinného domu žalobců nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že stavebním povolením nemohou být jejich práva přímo dotčena. Krajský soud tedy dospěl k závěru že se žalobci mělo být ve stavebním řízení jednáno jako s účastníky řízení a proto žalovaný postupoval v rozporu se zákonem když odvolání žalobců zamítl podle § 60 správního řádu pro nepřípustnost z toho důvodu, že žalobci nebyli účastníky stavebního řízení. Krajský soud dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 13/2005-119, podle kterého, nejedná-li správní orgán s účastníkem řízení, který jím ze zákona je, a nedoručí-li mu rozhodnutí, zatíží tím řízení závažnou procesní vadou. Právní moc působí vůči všem účastníkům řízení, rozhodnutí je buď nepravomocné, nebo je v právní moci vůči všem. Podle okolností věci je proto možné, že v důsledku nesprávného stanovení okruhu účastníků rozhodnutí nemusí nabýt právní moci.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“), včas kasační stížnost a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu zejména ve způsobu výkladu otázky účastenství ve správním řízení. Ztotožnil se s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 13/2005 – 124, na který odkázal krajský soud, nicméně má za to, že krajský soud tento právní názor nesprávně aplikoval na posuzovanou věc. Stěžovatel uvedl, že ačkoliv to není ve správním řádu výslovně stanoveno, lze v dikci této právní normy a jejím komentovaném znění (Správní řád - komentář, autoři Vopálka, Šimůnková, Šolín, C. H. Beck, 1999) najít rozlišování účastníků řízení na opomenutelné a neopomenutelné účastníky řízení, kdy tato kategorizace má vliv na další postup v řízení. Pokud ve správním řízení dojde k opomenutí neopomenutelného účastníka řízení, je správní řízení postiženo natolik závažnou procesní vadou, že správní rozhodnutí nemůže nabýt právní moci. V případě opomenutí opomenutelného účastníka řízení není z hlediska principu právní jistoty přijatelné, aby takto opomenutý účastník řízení mohl kdykoliv, leckdy s odstupem několika let podat odvolání. Stěžovatel dále poukázal na již zmíněné komentované znění správního řádu, obsahující právní závěr, že rozhodnutí nabývá právní moci, pokud je oznámeno všem účastníkům řízení a to konkrétně: 1) těm, jejichž práva nebo povinnosti se rozhodnutím zakládají, mění, ruší,

nebo deklarují, popř. jejichž právem chráněné zájmy jsou rozhodnutím přímo dotčeny, 2) těm, kterým bylo účastenství přiznáno zvláštním právním předpisem (§ 14 odst. 2 správního řádu), 3) ostatním, se kterými správní orgán jednal jako s účastníky řízení. Stěžovatel konstatoval, že pokud byl v rámci správního řízení opomenut nějaký účastník řízení, který nespadá do výše uvedeného výčtu, nemůže po nabytí právní moci rozhodnutí u výše uvedených účastníků řízení uplatňovat podání řádného odvolání, ale má právo na podání žádosti o obnovu řízení. Do této kategorie lze podle stěžovatele zařadit takové účastníky řízení, kterých se mohlo rozhodnutí správního orgánu přímo dotknout, nicméně se jich přímo nedotklo. V případě, že by prokázali, že se jich rozhodnutí správního orgánu přímo dotklo, tak by podle všeho takoví účastníci řízení spadali do kategorie účastníků řízení, kterým, když není správní rozhodnutí doručeno, tak nemůže nabyt právní moci. Stěžovatel se domnívá, že tento právní výklad lze aplikovat i na účastníky řízení podle stavebního zákona, kteří svoji účast odvozují od vlastnictví sousedního pozemku či stavby a jejichž práva mohou být stavbou přímo dotčena, neboť definice jejich účastenství je až na podmínku vlastnictví sousedního pozemku či stavby v podstatě totožná s § 14 správního řádu. Žalobci sice tvrdili, že se jich rozhodnutí přímo dotklo, toto tvrzení však podle stěžovatele nebylo potvrzeno jediným podkladem. Naopak z měření Okresní hygienické stanice Plzeň-jih ze dne 12. 4. 2002 nebo místního šetření Obecního úřadu Štěnovice-odboru výstavby ze dne 28. 6. 2001 podle stěžovatele vyplývá, že předmětná stavba povolená rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (Okresní úřad Plzeň-jih) č. j. ŽP/1417/99, ze dne 28. 6. 2001, se žalobců přímo nedotýká a proto toto rozhodnutí mohlo nabyt právní moci, ačkoliv nebylo žalobcům oznámeno. Žalobci tedy mohli využít institutu obnovy řízení, ve kterém by se posoudilo, zda jejich neúčast měla vliv na zákonnost rozhodnutí a to podáním návrhu ve lhůtách stanovených správním řádem. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že žalobci věděli o existenci a obsahu výše uvedeného rozhodnutí stavebního úřadu téměř od samého počátku, když proti němu brojili stížnostmi (např. podání žalobců ze dne 29. 3. 2002), tedy i v době, kdy mohli podat v objektivní lhůtě návrh na obnovu řízení. Stěžovatel má za to, že postupoval správně, když svým rozhodnutím ze dne 17. 2. 2003, č. j. ŽP/425/03 v řízení podle § 60 správního řádu odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu zamítl jako nepřijatelné, s tím, že došlo k nabytí právní moci zmíněného rozhodnutí. Jiný postup by totiž byl v rozporu s principem právní jistoty a ochranou práv nabytých v dobré víře. Při jiném přístupu by se mohl dovolávat nenabytí právní moci správního rozhodnutí v podstatě každý vlastník sousedního pozemku, který se domnívá, že se ho rozhodnutí mohlo dotknout či dotýká a zcela v nepřijatelné míře by došlo k zasahování do právních jistot účastníků řízení. Dovedeno ad absurdum by tak mohl každý takový soused podat odvolání a tvrdit opomenutí a nedostatek právní moci stavebního povolení i po desítkách let, kdy již opak ani nebude moci být prokázán. Poukazoval v této souvislosti též na novou právní úpravu danou zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád), který definuje opomenutelné účastníky jako ty, kteří nespádají pod § 27 odst. 1 zákona. Pokud jsou pominuti neopomenutelní účastníci (§ 27 odst. 1), jen tehdy rozhodnutí nenabývá právní moci. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2007, sp. zn. 57 Ca 134/2006, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že krajský soud měl zjistit, zda jim z tehdy platné právní úpravy vyplývalo postavení účastníka řízení a pokud ano, zda s nimi správní orgán v řízení jednal a kdy jim oznámil rozhodnutí, resp. zda odvolání bylo podnětem pro přezkum zákonnosti předmětného rozhodnutí postupem podle § 60 správního řádu. Konstatovali, že krajský soud výše uvedené učinil a své rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodnil. Stížnost žalobců, již brojili proti existenci stavby, nikoli proti jejímu stavebnímu povolení, byl stěžovatel povinen podle § 19 správního řádu posoudit podle jejich obsahu buď jako odvolání účastníka řízení, anebo jako podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, anebo jako návrh na obnovu řízení na základě nichž měl se žalobci jednat, což však neučinil. Povinností všech

správních orgánů je vždy jednat v řízení se všemi účastníky řízení. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda žalobci měli a mohli být účastníkem v řízení o povolení zřízení vodohospodářského díla ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., a to domovní čistírny odpadních vod typu Microclar DČ 4 včetně kanalizační přípojky PVC 150 mm v délce 36 m na pozemcích parc. č. 181/16, 181/12, 118/12, 118/13 v k. ú. Čížice.

K tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na jeho právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. Kdo je účastníkem řízení sice vymezuje správní řád, tedy procesní předpis, ale odpověď na to, koho svou definicí správní řád za účastníka řízení stanoví, dávají předpisy hmotného práva. Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznamená že správní orgán přízná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je. Podstatné přitom je, zda jde o osobu, která má z materiálního hlediska postavení účastníka řízení. Účastníkem řízení je tedy vždy ten, o němž to stanoví zákon, bez ohledu na to, zda s ním správní orgán jedná či nikoli. Naopak účastníkem řízení se nestává osoba, které zákon toto postavení nepřiznává, pouze na základě skutečnosti, že s ní správní orgán jako s účastníkem jednal. Při posouzení účastnictví ve správním řízení je nutno vycházet obecně z § 14 správního řádu, dále ze zvláštních zákonů. Jestliže správní orgán s takovou osobou jako s účastníkem řízení nejedná, jedná se o jeho pochybení, které však nemá a nemůže mít jakýkoliv vliv na to, že taková opomenutá osoba zůstává i přesto účastníkem. Správní orgán je povinen zkoumat a upřesňovat okruh účastníků řízení v průběhu celého řízení. Vyjde-li v průběhu řízení najevo, že někdo, kdo byl považován za účastníka řízení, účastníkem není, vydá o tom správní orgán rozhodnutí.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak.

Podle odst. 2 téhož ustanovení je účastníkem řízení je i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává.

Ustanovení § 14 správního řádu vymezuje obecně pojem účastníka řízení, čímž orientuje správní orgány na to, aby zajistily v řízení aktivní účast těch, jichž se správní rozhodnutí týká, popř. může týkat. V souladu s obecným vymezením pojmu účastníka mohou toto postavení přiznat určitým osobám zvláštní předpisy.

V posuzovaném případě je zjevné, že s ohledem na charakter výše uvedené stavby je takovým zvláštním právním předpisem stavební zákon, konkrétně pak § 59 tohoto zákona vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení o povolení stavby, tedy o stavební řízení.

Při vymezení okruhu účastníků řízení ve stavebním řízení je třeba vycházet zejména

z ust. § 59 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého účastníky stavebního řízení jsou a) stavebník, b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3. Ustanovení § 59 odst. 2 stavebního zákona pak stanoví, že u staveb prováděných svépomocí je účastníkem stavebního řízení též osoba, která na návrh stavebníka bude odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor. Podle § 59 odst. 3 může stavební úřad ke stavebnímu řízení přizvat i jiné osoby, zejména projektanta a zhotovitele stavby; ty však nejsou účastníky stavebního řízení. Podle odst. 4 účastníky stavebního řízení nejsou nájemci bytů a nebytových prostor.

Ustanovení § 59 odst. 1 a 2 stavebního zákona tedy podává výčet účastníků řízení, který nepřipouští jinou osobu, než která bude odpovídat rozsahu této definice, jako účastníka stavebního řízení. Definice okruhu účastníků uvedená v § 59 odst. 1 stavebního zákona je nepochybně speciální úpravou ve vztahu k úpravě účastenství uvedené v § 14 odst. 1 správního řádu, přičemž z popsání skutkového stavu je zřejmé, že v posuzovaném případě nelze při řešení otázky účastenství ve stavebním řízení vycházet z ustanovení § 59 odst. 2 stavebního zákona a je tedy třeba vycházet z § 59 odst. 1 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud podotýká, že ze znění § 59 odst. 1 písm. c) lze dovodit úmysl zákonodárce umožnit účast ve stavebním řízení co nejširšímu okruhu subjektů. Na tento úmysl zákonodárce ukazuje např. to, že výslovně umožňuje účast ve stavebním řízení nejen stavebníkovi a osobám, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, tedy osobám jejichž činnost a práva a povinnosti se stavbou přímo souvisí, ale také dalším osobám, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává (stavební zákon v poznámce pod čarou k § 59 odst. 1 písm. c/ výslovně odkazuje na ekologická občanská sdružení).

V posuzovaném případě pak platí, že byli-li žalobci vlastníky sousedního pozemku, přičemž ve vzdálenosti 1,2 m od jeho hranice byla budována kanalizační přípojka DN 150 [z přípisu Václava Hrubého ze dne 7. 1. 2002, ve kterém žádá stavební úřad o částečnou změnu v současném stavu, včetně přiloženého situačního výkresu a z přípisu stavebního úřadu ze dne 7. 2. 2002, č. j. ŽP/18/2002, pak dokonce vyplývá, že před přeložkou části předmětného potrubí (z oznámení Václava Hrubého ze dne 6. 6. 2002 vyplývá, že přeložka kanalizační přípojky byla provedena v květnu 2002) vedla její část dokonce přímo přes pozemek žalobců] a byl tak nepochybně založen předpoklad pro jejich účastenství v řízení ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť ve stavebním řízení bylo rozhodováno také o jejich právech chráněných zájmech a povinnostech. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001-91, publikován pod č. 683/2005 Sb. NSS, ve kterém zdejší soud konstatoval, že správní orgán nemůže autoritativně předem určit, komu náleží nebo komu vznikne právo, právem chráněný zájem či povinnost, o které bude v řízení jednat a rozhodovat – to je věcí zkoumání v průběhu řízení a vydání rozhodnutí. Má-li mít výsledek řízení platné právní účinky pro třetí osoby, je třeba takovou osobu k řízení přibrat. Podle Nejvyššího správního soudu se tedy nelze ztotožnit s restriktivním výkladem ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zastávaného stěžovatelem. Vzhledem k obsahu stavebního řízení, v němž dochází k povolování staveb, přičemž na první pohled nemusí být jasné a zřetelné do jaké míry dojde k zásahům do práv a povinností vlastníků sousedních pozemků je naopak při řešení otázky účastenství ve stavebním řízení potřeba postupovat nanejvýš obezřetně a zvolit rozšiřující výklad. Rovněž Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, konstatoval, že „jedině extenzivní výklad § 34 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. je ústavně konformní; tomu nasvědčuje i samotným zákonodárcem předpokládaná pouhá

možnost dotčení práv. Omezení pojmu „soused“ jenom na vlastníky nemovitostí, které spolu bezprostředně souvisí, resp. mají společnou (mezující) hranici se stavebním pozemkem, není v souladu s ústavními principy ochrany základních práv”.

Nelze přisvědčit stěžovateli v tom, že žalobci jsou sice osoby, kterých se mohlo rozhodnutí stavebního úřadu přímo dotknout, nicméně se jich přímo nedotklo a účastníky řízení by byli pouze v případě, pokud by prokázali, že se jich rozhodnutí správního orgánu přímo dotklo. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že postavení žalobců jako účastníků řízení vyplývá přímo ze zákona, když v posuzovaném případě je navíc zřejmé, že vzhledem k umístění kanalizační přípojky je vysoce pravděpodobná možnost dotčení práv žalobců vyplývajících z vlastnictví sousedního pozemku a na něm umístěné nemovitosti. Nejvyšší správní soud k otázce účastenství žalobců uzavírá, že žalobci měli být účastníky řízení ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a stěžovatel pochybil, pokud se žalobci jako s účastníky řízení nejednal a neposkytl jim tak možnost hájit a uplatnit v řízení svá práva.

S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že k účastenství ve stavebním řízení podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona postačuje pouhá možnost přímého dotčení práv a proto je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich nemohou být za žádných okolností stavebním povolením přímo dotčena.

K námitce stěžovatele, že žalobci věděli o existenci a obsahu výše uvedeného rozhodnutí stavebního úřadu téměř od samého počátku, když proti němu brojili stížnostmi (např. podání žalobců ze dne 29. 3. 2002), tedy i v době, kdy mohli podat v objektivní lhůtě návrh na obnovu řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu zjistil následující skutečnosti důležité pro posouzení této námitky. Žalobci zastoupení JUDr. Stanislavem Farajzlem, advokátem, zaslali stavebnímu úřadu podnět ze dne 29. 3. 2002 k přezkoumání jeho rozhodnutí ze dne 1. 12. 1999, ve kterém uvedli, že stavba odpadního potrubí nebyla provedena podle projektu a stavebníci (manželé H.) bez jejich souhlasu vnikli na jejich pozemek a vykopali v něm rýhu pro uložení uvedeného potrubí v délce asi 8 metrů. V důsledku toho, že položili potrubí do těsné blízkosti základů jejich stavby č. p. 60 narušili statiku tohoto domu a vznikly praskliny uvnitř budovy okolo oken. Dále uvedli, že stavebníci využili toho, že se v obci pokládalo plynové potrubí a do výkopu přes místní komunikaci položili svoje odpadní potrubí blízko plynového potrubí v rozporu s ČSN 73 60005. Žalobci dále uvedli, že podle jejich názoru dochází k přenosu vibrací z odpadního na plynové potrubí a jeho prostřednictvím k přenosu vibrací do jejich domu. Na základě výše uvedených skutečností žalobci žádali, aby stavební úřad jím vydané stavební povolení ze dne 1. 12. 1999 zrušil, celou věc znovu projednal a žalobce pojal mezi účastníky stavebního řízení.

Stavební úřad se k výše uvedené žádosti vyjádřil přípisem ze dne 19. 4. 2002, č. j. ŽP/654/02, ve kterém popsal stávající skutkový stav a konstatoval, že celá záležitost ohledně kanalizační přípojky je řešena tak, aby došlo ke smírnému řešení mezi žalobci a stavebníky. Stavební úřad zástupce žalobců požádal, aby obratem sdělil, zda žalobci trvají na podnětu k přezkoumání rozhodnutí.

Žalobci přípisem ze dne 30. 4. 2002 stavebnímu úřadu sdělili, že trvají na svém podnětu, neboť skutečnosti uváděné tímto správním orgánem a prohlášení stavebníka jsou nepravdivé. Podle žalobců došlo postupem stavebníka i stavebního úřadu k porušení stavebního zákona.

Stavební úřad poté podnět žalobců ze dne 29. 3. 2002 postoupil přípisem ze dne 2. 5. 2002, č. j. ŽP/654/02, stěžovateli s tím, že rozhodl podle ověřené dokumentace

ve vodoprávním řízení a domnívá se, že požadavek žalobců na umístění přípojky 1,2 m od hranic jejich pozemku není oprávněný a doporučuje v tomto ohledu jejich připomínky zamítnout.

Stěžovatel na již zmíněný podnět žalobců reagoval přípisem ze dne 12. 6. 2002, č. j. ŽP/689/02, ve kterém konstatoval, že z obsahu podnětu žalobců dovodil, že nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu spatřují ve skutečnosti, že nebyli v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí vzati jako účastníci řízení. Tuto okolnost však podle žalovaného nelze považovat za důvod k zahájení řízení k přezkoumání tohoto rozhodnutí podle § 65 správního řádu. Konstatoval, že stavební zákon v § 59 odst. 1 písm. b) sice uvádí, že účastníky řízení jsou vlastníci sousedních pozemků, ale pouze, pokud jejich vlastnická nebo jiná práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Vymezení účastníků řízení je v plné kompetenci správního orgánu, který stavební povolení vydává. Žalovaný uzavřel, že podnět žalobců neshledal důvodným k zahájení řízení k přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu zejména proto, že okolnost nepřibrání žalobců jako účastníků řízení ještě nezakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Poté stěžovatel (když v mezidobí – dne 18. 11. 2002 bylo stavební povolení doručeno žalobcům), rozhodnutím ze dne 17. 2. 2003, č. j. ŽP/425/03, v řízení podle § 60 správního řádu zamítl odvolání žalobců ze dne 27. 11. 2002 ve kterém namítali, že stavební úřad nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nejednal se žalobci jako s účastníky řízení a navrhli aby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno jako nepřijatelné, s tím, že došlo k nabytí právní moci zmíněného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatele, neboť stěžovatel měl v souladu s § 19 odst. 2 správního řádu, podle kterého se podání posuzuje podle jeho obsahu, a s přihlédnutím k již uvedeným ostatním okolnostem posuzovaného případu, vyhodnotit podnět žalobců ze dne 29. 3. 2002 jako odvolání účastníků řízení, neboť žalobci žádali, aby stavební úřad jím vydané stavební povolení ze dne 1. 12. 1999 zrušil, celou věc znovu projednal a žalobce pojal mezi účastníky stavebního řízení. Pokud stěžovatel takto podání žalobců neposoudil, pochybil, přičemž toto jeho pochybení nelze přičítat žalobcům k tíži.

K námitce stěžovatele, že jiný postup než zamítnutí odvolání žalobců jako nepřijatelného by byl v rozporu s principem právní jistoty a ochranou práv nabytých v dobré víře a že z hlediska principu právní jistoty není přijatelné, aby opomenutý účastník řízení mohl kdykoliv, leckdy s odstupem několika let podat odvolání, konstatuje Nejvyšší správní soud následující: Podle § 51 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Podle § 52 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat v právní moci. Podle § 54 odst. 2 správního řádu je odvolání třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis. V posuzovaném případě bylo žalobcům stavební povolení oznámeno až dne 18. 11. 2002, kdy jim bylo předáno vedoucí stavebního úřadu, přičemž žalobci podali odvolání 27. 11. 2002, tedy v zákonné 15-ti denní lhůtě ve smyslu § 54 odst. 2 správního řádu. Jelikož ve smyslu § 52 odst. 1 správního řádu je v právní moci rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat a žalobci se odvolali v zákonem stanovené lhůtě, lze uzavřít, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo ke dni podání odvolání žalobců pravomocné. Ze správního řádu tedy vyplývá, že rozhodnutí, které nebylo oznámeno byť jen jedinému z účastníků správního řízení, nenabylo ve skutečnosti právní moci, ač ostatní účastníci řízení se domnívali, že rozhodnutí právní moci nabylo. Pokud se opomenutý účastník řízení svých práv později dovolá (tak jak tomu bylo v posuzovaném případě), v důsledku čehož se zjistí, že rozhodnutí dosud nenabylo právní moci, jedná se skutečně o jistý zásah do právní jistoty ostatních účastníků řízení, se kterými správní orgán jednal, který však je, jak vyplývá z výše uvedeného v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě

se s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem (zejména s přihlédnutím k tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo v plné moci pouze zdánlivě) nejedná o nepřiměřený zásah do právní jistoty ostatních účastníků a jako správným a odůvodněným se jeví umožnit žalobcům účast ve stavebním řízení, i po tak dlouhé době od vydání rozhodnutí stavebního úřadu.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje ani s tímto názorem stěžovatele, a podobně jako již před ním krajský soud odkazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 13/2005 – 109, ve kterém zdejší soud konstatoval, že „nejedná-li správní orgán s účastníkem řízení, který jím ze zákona je, a nedoručí-li mu rozhodnutí, zatíží tím řízení závažnou procesní vadou. Právní moc působí vůči všem účastníkům řízení, rozhodnutí je buď nepravomocné, nebo je v právní moci vůči všem. Dle okolností věci je proto možné, žev důsledku nesprávného stanovení okruhu účastníků rozhodnutí nemusí nabýt právní moci. I přes skutečnost, že právní moc sama o sobě může zhojit některá procesní pochybení, nelze obecně konstatovat, že opominutý účastník řízení není nikdy oprávněn podat v daném řízení odvolání. Takový výklad by nepřipustně oslaboval pozici neopominutelných účastníků řízení“. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu lze provést pouze tehdy, pokud vady postupu v řízení nejsou natolik závažné, že znemožnily, aby rozhodnutí nabylo právní moci.

S ohledem na výše uvedené je zjevné, že v posuzovaném případě bylo opomenutí žalobců (jejichž postavení účastníků řízení vyplývá přímo ze stavebního zákona) jako účastníků řízení natolik závažné pochybení správního orgánu, že krajský soud postupoval správně, když rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení se tak stěžovatel bude muset odvoláním žalobců věcně zabývat.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatele právní úpravou podle nového správního řádu - zákona č. 500/2004 Sb., účinného od 1. 1. 2006 není příhodná, neboť soudy rozhodují podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalobcům žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.). Osoby zúčastněné nemají v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu